

ВИРОК
ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

м. Луцьк

24 червня 2025 року

Луцький міськрайонний суд Волинської області у складі:

головуючого судді

Марчука А.В.,

з участю секретаря

судового засідання

Трачук І.А.,

розглянувши у відкритому судовому засіданні в залі судових засідань кримінальне провадження, що внесене до Єдиного реєстру досудових розслідувань за №22023130000000776 від 05.10.2023, про обвинувачення **Черепакіна Миколи Олександровича**, 05 червня 1981 року народження, який народився у селищі Вільхове Станично-Луганського району Луганської області, зареєстрований у м.Луганська, квартал Дружби, буд.10, кв.72, громадянин України, одружений, має на утриманні малолітню дитину, несудимий,

у вчиненні злочину, передбаченого ч.5 ст.111-1 КК України,

за участю сторін кримінального провадження:

прокурора

Костюка О.С.,

захисника

Міщук І.В.,

ВСТАНОВИВ

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі ООН).

До складу ООН входить 193 держави, зокрема, Україна, Російська Федерація та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, усі Члени зазначеної організації утримуються у своїх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності чи політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 9 грудня 1981 року про неприпустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями -№ 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; №2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки та № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить визначення агресії, встановлено, що жодна з держав не

має права здійснювати інтервенцію або втручання будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплені обов'язки держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення або підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербування найманців або посилення таких найманців на територію іншої держави.

Окрім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року №3314(XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави;
- застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, хоч би який тимчасовий характер вона не мала, що є результатом такого вторгнення або нападу або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або її частини;

- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;

- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;

- напад збройними силами держави на сухопутні, морські чи повітряні сили чи морські та повітряні флоти іншої держави;

- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з державою, що приймає, порушуючи умови, передбачені в угоді або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала у розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, що мають настільки серйозний характер, що це рівносильно наведеним вище актам, або її значну участь у них.

Жодні міркування будь-якого характеру, будь то політичного, економічного, військового чи іншого характеру не можуть бути виправданням агресії.

Окрім того, принципи суверенної рівності, поваги прав, притаманних суверенітету, незастосування сили або загрози силою, непорушності кордонів, територіальної цілісності держав, мирного врегулювання суперечок та невтручання у внутрішні справи держав були закріплені також у Заключному акті Наради з безпеки та співробітництва, серпня 1975 року, який був підписаний СРСР, правонаступником якого є Російська Федерація.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року (далі - Декларація) зазначено, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту та неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є

недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

24 серпня 1991 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки було схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави України. Відповідно до зазначеного документу, територія України є неподільною та недоторканною.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і Російська Федерація.

Відповідно до пунктів 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 і рудня 1994 року Російська Федерація, Сполучене Королівство Великобританії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні свої зобов'язання згідно з принципами Заключного акту співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року поважати незалежність, суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою або її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що жодна їхня зброя ніколи не використовуватиметься проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до пунктів 3, 8 Меморандуму про підтримання миру та стабільності у Співдружності Незалежних Держав від 10 лютого 1995 року, укладеного між державами СНД, серед яких є Україна та Російська Федерація, держави підтвердили непорушність існуючих кордонів одна одної та зобов'язалися виступати проти будь-яких дій, що підривають їх непорушність, а також вирішувати всі суперечки, що виникають з питань кордонів та територій, лише мирними засобами. Держави також зобов'язалися не підтримувати на території інших держав-учасниць сепаратистські рухи, а також сепаратистські режими, якщо вони виникнуть; не встановлювати із нею політичних, економічних та інших зв'язків; не допускати використання ними територій та комунікацій держав-учасниць Співдружності; не надавати їм економічну, фінансову, військову та іншу допомогу.

Статтями 1-2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною та незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною та недоторканною.

Згідно зі статтею 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати та змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народу і не може бути узурповане державою, її органами чи посадовими особами.

Відповідно до статті 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно дотримуватися Конституції України та законів України, не посягати на права та свободи, честь та гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132-134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська,

Хмельницька, Черкаська. Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі - АР Крим) є невід'ємною складовою України та в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її ведення.

Незважаючи на викладене, діючи з прямим умислом, усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх дій, передбачаючи його суспільно небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, в порушення зазначених вище міжнародних нормативно-правових актів, 22 лютого 2022 року президент Російської Федерації, реалізуючи злочинний план направлений на насильницьку зміну меж території та кордонів України, порушення порядку, встановленого Конституцією України, направив до Ради Федерації звернення про використання Збройних Сил Російської Федерації за межами Російської Федерації, яке було задоволене.

24 лютого 2022 року о 5 годині президент Російської Федерації оголосив рішення про початок військової операції в Україні.

Того ж дня, близько 05 год. 10 хв. Збройними Силами Російської Федерації, які діяли за наказом керівництва Російської Федерації та Збройних Сил Російської Федерації, здійснено запуск крилатих та балістичних ракет по аеродромах, військових штабах, складах, підрозділах Збройних Сил України та інших військових формувань. Після чого, тоді ж, війська Російської Федерації вдерлися сухопутним шляхом на територію суверенної держави України.

У зв'язку з цим, Указом Президента України від 24.02.2022 № 64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні» в Україні введено воєнний стан із 05 години 30 хвилин 24.02.2022 строком на 30 діб.

Законом України від 24.02.2022 № 2102-IX «Про затвердження Указу Президента України «Про введення воєнного стану в Україні»» затверджено зазначений Указ.

В подальшому воєнний стан неодноразово продовжувався у встановленому законом порядку та діє станом на теперішній час.

Законом України від 22.05.2022 № 2265-IX «Про заборону пропаганди російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України, символіки воєнного вторгнення російського нацистського тоталітарного режиму в Україну» Російська Федерація визнана державою-терористом.

Постановою Верховної Ради України від 27.01.2015 № 129-VIII «Про Звернення Верховної Ради України до Організації Об'єднаних Націй, Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, Парламентської Асамблеї НАТО, Парламентської Асамблеї ОБСЄ, Парламентської Асамблеї ГУАМ, національних парламентів держав світу про визнання Російської Федерації державою-агресором» Верховна Рада України визнає Російську Федерацію державою-агресором.

Внаслідок ведення агресивної війни з боку російської федерації проти України, 24 лютого 2022 року с-ще Станиця Луганська Щастинського району Луганської області, захоплено збройними силами рф спільно з незаконними збройними формуваннями так званої «Луганської Народної Республіки» (далі – «лнр»).

Наказом Міністерства з питань реінтеграції тимчасово окупованих територій України від 22.12.2022 за № 309 викладено перелік територій, на яких ведуться (велися) бойові дії або тимчасово окуповані російською федерацією. Згідно з зазначеним переліком Станично Луганська селищна територіальна громада Щастинського району Луганської області з 24 лютого 2022 року перебуває під

тимчасовою окупацією та оточенні (блокуванні) з боку рф та незаконних збройних формувань так званої «лнр».

З початку тимчасової окупації території Станично-Луганської селищної територіальної громади Щастинського району Луганської області, представниками так званої «лнр», підконтрольними політичному керівництву держави-агресора рф, організовано та розпочато діяльність системи органів влади та їх структурних підрозділів, які, відповідно до чинного законодавства України, визнані незаконними.

29 травня 2023 року так званою «лнр» прийнято «Закон о выборах депутатов Народного Совета Луганской Народной Республики» (мовою оригіналу), яким регламентовано порядок проведення вказаних незаконних виборів. Зокрема, відповідно до положень вказаного «закону», підготовку та проведення виборів депутатів народної ради т.зв «лнр» організують та забезпечують такі виборчі комісії: 1) виборча комісія луганської народної республіки; 2) територіальні виборчі комісії; 3) дільничні виборчі комісії.

Надалі, 02 червня 2023 року т.зв. «Территориальной избирательной комиссией Станично-Луганского района» (мовою оригіналу) винесено рішення № 3/11 «О формировании участковой избирательной комиссии избирательного участка № 399» (мовою оригіналу), яким створено відповідну виборчу дільницю, а її головою призначено Черепакіна Миколу Олександровича.

В подальшому, 15 червня 2023 року Центральною виборчою комісією рф винесено постанову № 119/947-8 «О назначении выборов депутатов Народного Совета Луганской Народной Республики и выборов депутатов представительных органов муниципальных образований на территории Луганской Народной Республики» (мовою оригіналу), якою призначено проведення вказаних незаконних виборів на 10 вересня 2023 року.

Встановлено, що громадянин України Черепакін Микола Олександрович, усвідомлюючи вищенаведені обставини, діючи умисно, протиправно,

у невстановлений в ході досудового розслідування час, але не пізніше 02 червня 2023 року добровільно погодився взяти участь в організації та проведенні «выборов депутатов Народного Совета Луганской Народной Республики и выборов депутатов представительных органов муниципальных образований на территории Луганской Народной Республики» (мовою оригіналу), шляхом організації роботи «участковой избирательной комиссии избирательного участка № 399» (мовою оригіналу), яка діяла у складі окупаційної адміністрації російської федерації.

Так, у невстановлений в ході досудового розслідування час, але не пізніше 02 червня 2023 року, більш точну дату в ході досудового розслідування встановити не виявилось за можливе, Черепакін М.О. усвідомлюючи протиправний характер вчинюваних дій, а також негативні наслідки, що можуть настати внаслідок їх реалізації, маючи умисел на участь в організації та проведенні незаконних виборів на тимчасово окупованій території Луганської області, зі своїх особистих мотивів добровільно погодився на призначення його на посаду голови «участковой избирательной комиссии избирательного участка № 399» (мовою оригіналу) та зайняв вказану посаду знаходячись на тимчасово окупованій території с-ща Станиця Луганська Щастинського району Луганської області.

В подальшому, 10 вересня 2023 року Черепакін М.О., з метою реалізації свого злочинного умислу, перебуваючи на тимчасово окупованій території селища Станиця Луганська Щастинського району Луганської області «лнр», виконуючи відведену йому роль голови «участковой избирательной комиссии избирательного участка №

399» (мовою оригіналу), шляхом надання вказівок з організаційних питань членам дільничної комісії щодо порядку проведення незаконних виборів, опрацювання наданих з дільничної виборчої комісії документів за результатами проведення голосування, взяв участь в організації та забезпеченні проведення незаконних виборів «депутатов Народного Совета Луганской Народной Республики и выборов депутатов представительных органов муниципальных образований на территории Луганской Народной Республики» (мовою оригіналу) на тимчасово окупованій території Луганської області.

Обвинуваченому Черепакіну М.О. інкримінується добровільна участь громадянина України в організації та проведенні незаконних виборів на тимчасово окупованій території, тобто вчинення кримінального правопорушення, передбаченого ч.5 ст.111-1 КК України.

Судовий розгляд у межах цього кримінального провадження здійснювався за відсутності обвинуваченого Черепакіна М.О. (in absentia), який показань суду не надавав, будь-яких клопотань від останнього на адресу суду також не надходило.

Відповідно до ухвали Луцького міськрайонного суду Волинської області від 03.01.2025 постановлено здійснювати спеціальне судове провадження за обвинувальним актом щодо Черепакіна М.О., який обвинувачується у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч.5 ст.111-1 КК України.

Судом вживалися заходи для виклику обвинуваченого Черепакіна М.О. для забезпечення доступу до правосуддя, у зв'язку із чим останній викликався в судові засідання в порядку ст.323 КПК України. Повістки про виклик опубліковувалися у засобах масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження, а саме у газеті «Урядовий кур'єр», на офіційному веб-сайті Луцького міськрайонного суду Волинської області, а також на офіційному веб-сайті Офісу Генерального прокурора.

Таким чином, суд вважає, що наявні у справі документи свідчать про відмову Черепакіна М.О., який в свою чергу повинен був знати про розпочате кримінальне провадження, від здійснення свого права предстати перед українським судом за діяння вчинені на території суверенної України, юрисдикцію якої обвинувачений над собою не визнає, та захищати себе безпосередньо в такому суді, а так само свідчать про його наміри на ухилення від кримінальної відповідальності.

У той же час, ухилення обвинуваченого Черепакіна М.О. від правосуддя, суд оцінює як реалізацію останнім його невід'ємного права на свободу від самозвинувачення чи самовикриття (п/п. «г» п.3 ст.14 Міжнародного пакту про громадянські і політичні права, ст.63 Конституції України), як одну з ключових гарантій презумпції невинуватості.

Водночас, це кримінальне провадження здійснювалось за обов'язковою участю захисника, який був забезпечений державою з Західного регіонального центру з надання безоплатної вторинної правничої допомоги.

Враховуючи наведене, суд вважає, що стороною обвинувачення та судом вживалися достатні заходи щодо дотримання прав обвинуваченого Черепакіна М.О. на захист та доступ до правосуддя, з урахуванням здійснення спеціального досудового розслідування та спеціального судового провадження.

Винуватість обвинуваченого Черепакіна М.О. у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч.5 ст.111-1 КК України, тобто в добровільній участі громадянина України в організації та проведенні незаконних виборів на тимчасово окупованій території, повністю доводиться зібраними та дослідженими в ході судового розгляду доказами.

Допитаний в судовому засіданні в режимі відеоконференції свідок Прокоф'єв І.О. суду показав, що на початку 2022 року він працював у Луганській військовій адміністрації, йому відомо, що Черепакін М.О. підтримував окупаційну владу, закликав переходити на сторону окупанта та почав працювати в окупаційній адміністрації. У Телеграм каналі бачив відео за участю Черепакіна М.О. про те, що він агітував людей. Також показав, що в ході досудового розслідування з ним проводилося впізнання, де він за фотознімками впізнав Черепакіна М.О.

Допитаний в судовому засіданні в режимі відеоконференції свідок Савченко А.В. суду показав, що йому відомо, що Черепакін М.О. працював у міській раді, брав участь в виборах та залишився працювати на окупаційну владу.

Показання свідків є чіткими, послідовними та дають змогу частково відтворити всі обставини кримінального правопорушення, які були до, на момент та після його вчинення. Немає в суду обґрунтованих підстав вважати, що останні оговорюють обвинуваченого, оскільки в суді не було встановлено таких об'єктивних причин, а їх показання повністю узгоджуються між собою та відповідають й іншим доказам у справі.

Окрім показань свідків винуватість Черепакіна М.О. у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч.5 ст.111-1 КК України, об'єктивно підтверджується також і іншими доказами, дослідженими безпосередньо у кримінальному провадженні.

Так, згідно відповіді на доручення начальника ВКІБ 3 управління ГУ СБУ в Донецькій та Луганських областях Колеснікова В. від 02.07.2024 встановлено, що Черепакін М.О. уродженець с.Митякин, Тарасівського району, Ростовської області, рф, знаходиться на тимчасово окупованій території України - в м.Луганськ, де здійснює незаконну діяльність голови виборчої комісії на тимчасово окупованій території.

Дослідженим в судовому засіданні протоколом огляду інтернет-ресурсу від 29.01.2024, який був проведений та оформлений з дотриманням вимог ст.ст. 104, 105, 223, 237 КПК України, з використанням ПЕОМ, встановлено, що в мережі Інтернет розміщений відеозапис з назвою «ЖИТЕЛИ НОВЫХ РЕГИОНОВ ВЫБИРАЮТ ДУПУТАТОВ И ПРЕДСТАВИТЕЛЬНЫХ ОРГАНОВ МЕСТНОГО САМОУПРАВЛЕНИЯ» (мовою оригіналу), на якому зафіксовано, що особа, представлена як «Николай Черепакин Председатель участковой избирательной комиссии», розповідає про хід проведення незаконних виборів 10.09.2023 на території селища Станиця Луганська Луганської області, що перебуває під тимчасовою окупацією.

Згідно протоколу пред'явлення особи для впізнання за фотознімками від 15.02.2024 за участю свідка Прокоф'єва І.О. встановлено, що останній за сукупністю ознак впізнав особу на фото №2 (Черепакіна М.О.), який займає посаду т.зв (мовою оригінала) «Председатель участковой избирательной комиссии», виконував функції пов'язані з організацією та проведенням незаконних виборів на окупованій території міста Луганськ.

Дослідженим в судовому засіданні протоколом огляду від 15.02.2024, який був проведений за участю свідка Прокоф'єва І.О. та оформлений з дотриманням вимог ст.ст. 104, 105, 223, 237 КПК України, з використанням ПЕОМ, встановлено, що свідок ідентифікує особу представлену як «Николай Черепакин Председатель участковой избирательной комиссии» на відеозаписі під назвою «ЖИТЕЛИ НОВЫХ РЕГИОНОВ ВЫБИРАЮТ ДУПУТАТОВ И ПРЕДСТАВИТЕЛЬНЫХ ОРГАНОВ

МЕСТНОГО САМОУПРАВЛЕНИЯ», як Черепакіна Миколу Олександровича.

Згідно протоколу пред'явлення особи для впізнання за фотознімками від 06.03.2024 за участю свідка Савченка А.В. встановлено, що останній за сукупністю ознак впізнав особу на фото №2 (Черепакіна М.О.), який займає посаду т.зв (мовою оригінала) «Председатель участковой избирательной комиссии», виконував функції пов'язані з організацією та проведенням незаконних виборів на окупованій території міста Луганськ.

Дослідженим в судовому засіданні протоколом огляду від 15.02.2024, який був проведений за участю свідка Савченка А.В. та оформлений з дотриманням вимог ст.ст. 104, 105, 223, 237 КПК України, з використанням ПЕОМ, встановлено, що свідок ідентифікує особу представлену як «Николай Черепакин Председатель участковой избирательной комиссии» на відеозаписі під назвою «ЖИТЕЛИ НОВЫХ РЕГИОНОВ ВЫБИРАЮТ ДУПУТАТОВ И ПРЕДСТАВИТЕЛЬНЫХ ОРГАНОВ МЕСТНОГО САМОУПРАВЛЕНИЯ», як Черепакіна Миколу Олександровича.

Дослідженим в судовому засіданні протоколом огляду від 22.05.2024, який був проведений та оформлений з дотриманням вимог ст.ст. 104, 105, 223, 237 КПК України з використанням ПЕОМ, встановлено, що в телеграм каналі «То є новини (Новини Україна Донбас та трохи корисної інформації)» розміщена публікація з документами окупаційних органів влади щодо створення незаконної виборчої дільниці №399 та обрання її головою Черепакіна М.О.

З протоколу огляду від 12.06.2024, який був проведений та оформлений з дотриманням вимог ст.ст. 104, 105, 223, 237 КПК України, з використанням ПЕОМ, встановлено, що в мережі Інтернет виявлено документ з назвою «Постановление Центральной избирательной комиссии РФ от 15 июня 2023 г. N 119/947-8 «О назначении выборов депутатов Народного Совета Луганской Народной Республики и выборов депутатов представительных органов муниципальных образований на территории Луганской Народной Республики» (мовою оригіналу), відповідно до якого Центральна виборча комісія рф, розглянувши пропозицію виконуючого обов'язки голови т.зв. «ЛНР», за результатами консультацій з Міністерством оборони рф та ФСБ рф, керуючись законодавством рф, постановила призначити «выборы депутатов Народного Совета Луганской Народной Республики и выборы депутатов представительных органов муниципальных образований на территории Луганской Народной Республики» (мовою оригіналу) на 10 вересня 2023 року.

Протоколом огляду від 12.06.2024, який був проведений та оформлений з дотриманням вимог ст.ст. 104, 105, 223, 237 КПК України, з використанням ПЕОМ, встановлено, що в мережі Інтернет виявлено документ з назвою «Закон О выборах депутатов Народного Совета Луганской Народной Республики, який регламентує порядок проведення виборів депутатів Народної Ради т.зв. «ЛНР» (мовою оригіналу) та який визначає повноваження дільничної виборчої комісії, яку очолював Черепакін М.О.

Згідно листа Міністерства закордонних справ України встановлено, що Черепакін М.О. не звертався з клопотаннями про вихід з громадянства України та з питання оформлення подання про втрату ним громадянства України, продовжує перебувати громадянином України.

Крім того, під час судового розгляду досліджені такі документи, як: витяг з Єдиного реєстру досудових розслідувань №2202313000000776 від 05.10.2023 за ч.5 ст.111-1 КК України; постанова про визначення підслідності кримінального правопорушення у кримінальному провадженні від 19.04.2024; постанова про

визначення групи прокурорів та старшого прокурора групи у кримінальному провадженні від 29.04.2024.

Відомості, встановлені у зазначених документах, не є доказами винуватості обвинуваченого Черепакіна М.О. у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч.5 ст.111-1 КК України. Водночас, ці дані свідчать про дотримання норм чинного кримінального процесуального законодавства під час здійснення досудового розслідування по даному кримінальному провадженню.

Згідно з ст.94 КПК України суд, керуючись законом, за своїм внутрішнім переконанням, яке ґрунтується на всебічному, повному й неупередженому дослідженні всіх обставин кримінального провадження, оцінює кожний доказ з точки зору належності, допустимості, достовірності, а сукупність зібраних доказів – з точки зору достатності та взаємозв'язку для прийняття відповідного процесуального рішення.

Суд враховує, що практика Європейського суду з прав людини вказує на необхідність оцінювати докази, керуючись критерієм доведення «поза розумним сумнівом». Таке доведення має впливати із сукупності ознак чи неспростовних презумпцій, достатньо вагомих, чітких і узгоджених між собою (Рішення ЄСПЛ від 14.02.2008 у справі «Кобець проти України» п.43). Також має братися до уваги якість доказів, включаючи те, чи не ставлять обставини, за яких вони були отримані, під сумнів їхню надійність та точність (Рішення ЄСПЛ від 11.07.2013 у справі «Веренцов проти України» - п.86).

Вищевказані показання свідків та письмові докази узгоджуються між собою, не містять суперечностей, які б могли поставити під сумнів їх правдивість та достовірність.

Враховуючи ті обставини, що Черепакін М.О. обвинувачується у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч.5 ст.111-1 КК України, знає про розпочате щодо нього кримінальне провадження і впродовж тривалого часу переховується від органів досудового розслідування, ухвалою суду від 03.01.2025 постановлено рішення про здійснення спеціального судового провадження стосовно вказаного вище обвинувального акту та, відповідно, судовий розгляд проводився за відсутності обвинуваченого. У зв'язку з цим обвинувачений Черепакін М.О. не був допитаний судом в якості обвинуваченого по суті пред'явленого йому обвинувачення.

Відповідно до ч.2 ст.7 КПК України зміст та форма кримінального провадження за відсутності підозрюваного або обвинуваченого (in absentia) повинні відповідати загальним засадам кримінального провадження, зазначеним у частині першій цієї статті, з урахуванням особливостей, встановлених законом.

Отже, кримінальне провадження за відсутності обвинуваченого повинно відповідати, у тому числі таким загальним засадам судочинства, як законність, рівність перед законом і судом, презумпція невинуватості та забезпечення доведеності вини тощо (п.п. 2, 3, 10 ч.1 ст.7 КПК України).

Суть принципу законності відповідно до ч.1 ст.9 КПК України, крім іншого, полягає у тому, що під час кримінального провадження суд, прокурор та слідчий зобов'язані неухильно додержуватися вимог Конституції України, цього Кодексу, міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вимог інших актів законодавства.

Згідно з ч.1 ст.10 КПК України суть принципу рівності перед законом і судом полягає у тому, що не може бути привілеїв чи обмежень у процесуальних правах, передбачених цим Кодексом, за будь-якими ознаками, у тому числі за політичними

переконаннями.

Зважаючи на специфіку спеціального судового провадження (ч.3 ст.323 КПК України), суд, зберігаючи неупередженість та безсторонність, надає особливого значення охороні прав та законних інтересів обвинуваченого як учасника кримінального провадження, яке відбувається за його відсутності, забезпеченню повного та неупередженого судового розгляду з тим, щоб до обвинуваченого була застосована належна правова процедура в контексті приписів ст.2 КПК України з дотриманням всіх загальних засад кримінального провадження з урахуванням особливостей, встановлених виключно законом. Ці особливості вимагають від суду прискіпливої оцінки кожного поданого доказу обвинувачення, відтак поріг вимогливості до доказування у даному випадку має бути підвищений.

Обвинувачений Черепакін М.О., будучи обізнаним, що відносно нього розпочато кримінальне провадження та обвинувальний акт направлено до суду, у судові засідання не з'явився, незважаючи на судові повістки (оголошення), опубліковані у газеті «Урядовий кур'єр», на офіційному веб-сайті Офісу Генерального прокурора, на офіційному веб-сайті Луцького міськрайонного суду Волинської області, також шляхом здійснення альтернативних заходів.

Вважаючи достатньо забезпеченими під час судового розгляду процесуальні права сторони захисту та сторони обвинувачення на надання ними доказів на підтвердження та спростування висунутого обвинувачення, суд виходить із принципів реалізації права особи на справедливий суд, які закріплено в ст.6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, за яким винуватість особи у вчиненні злочину має бути доведена поза розумним сумнівом.

Зазначене кримінальне провадження за відсутності обвинуваченого (*in absentia*) відповідає загальним засадам кримінального провадження, з урахуванням особливостей, встановлених законом. Стороною обвинувачення використані всі передбачені законом можливості для дотримання прав обвинувачених, зокрема, права на захист, на доступ до правосуддя, таємницю спілкування, невтручання у приватне життя.

Судом під час судового розгляду справи вживалися всі заходи для виклику обвинуваченого Черепакіна М.О. до суду та повідомлення про дату і час розгляду справи для забезпечення права на захист, також судом здійснені усі передбачені законом заходи щодо дотримання прав обвинуваченого на захист та доступ до правосуддя з урахуванням встановлених законом особливостей такого провадження.

Окрім того, сама ж захисник в судовому засіданні зазначила, що не мала можливості зв'язатися з обвинуваченим.

Дослідивши наведені вище докази, суд не знайшов підтвердження того, що Черепакін М.О. був вимушений взяти участь в організації та проведенні виборів депутатів Народного Совета Луганской Народной Республики и виборів депутатів представительных органов муниципальных образований на территории Луганской Народной Республики» (мовою оригіналу), шляхом організації роботи «участковой избирательной комиссии избирательного участка № 399» (мовою оригіналу), яка діяла у складі окупаційної адміністрації російської федерації.

Так, показаннями свідків Прокоф'єва І.О., Савченка А.В. підтверджується саме добровільне здійснення Черепакіним М.О. вказаної діяльності, оскільки не надано доказів того, що Черепакін М.О. не мав можливості відмовитися та не встановлено факту психічного примусу, погроз і фізичного примусу щодо останнього. Зокрема, захисником не зазначено, у чому саме полягав фізичний примус, та не названо будь-

яких осіб, які здійснювали на обвинуваченого тиск і за яких обставин. Крім того, матеріали справи не містять даних про те, що Черепакін М.О. перебував під психічним примусом.

Підстав для визнання недопустимими доказів, які подані стороною обвинувачення, суд не вбачає, оскільки такі докази зібрані та отримані в порядку, передбаченому КПК України, будь-яких істотних порушень прав та свобод людини при цьому не виявлено.

Таким чином, порушень кримінального процесуального закону під час встановлення фактичних обставин вчинення злочину, які могли б істотно вплинути на висновки суду про винуватість обвинуваченого та на кваліфікацію дій або перешкодили чи могли б перешкодити суду повно і всебічно розглянути кримінальне провадження та ухвалити законне і обґрунтоване рішення, судом не встановлено.

За таких обставин, розглянувши кримінальне провадження з дотриманням положень ч.1 ст.337 КПК України, в межах висунутого обвинувачення, суд, оцінивши кожний доказ та сукупність зібраних доказів за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтується на всебічному, повному і об'єктивному розгляді всіх обставин справи в їх сукупності, приходять до висновку, що Черепакін М.О. своїми умисними протиправними діями, які виразилися в участі громадянином України в організації та проведенні незаконних виборів на тимчасово окупованій території, вчинив злочин, передбачений ч.5 ст.111-1 КК України.

Визначаючи ступінь суспільної небезпечності вчиненого кримінального правопорушення, суд повинен виходити із сукупності всіх обставин справи, зокрема, форми вини, мотиву і цілі, способу, обстановки і стадії вчинення кримінального правопорушення, тяжкості наслідків, що настали.

У відповідності до вимог ст.ст 50, 65 КК України, при призначенні покарання обвинуваченому Черепакіну М.О., суд враховує ступінь тяжкості вчиненого ним кримінального правопорушення, яке, відповідно до вимог ст.12 КК України, відноситься до категорії тяжкого злочину, дані про особу обвинуваченого та обставини справи, що пом'якшують та обтяжують покарання.

В силу положень ч.2 ст.66 КК України, суд визнає наявність на утриманні неповнолітньої дитини обставиною, що пом'якшує її покарання.

Суд вважає за необхідне не визначати обтяжуючу обставину - вчинення злочину з використанням умов воєнного стану, оскільки така обставина відсутня у формулюванні обвинувачення.

Обвинувачений Черепакін М.О. несудимий, на обліку в лікарів нарколога чи психіатра не перебуває, даних про негативну характеристику немає.

На підставі викладеного, враховуючи обставини вчиненого кримінального правопорушення, дані про особу обвинуваченого, з огляду на тяжкість кримінального правопорушення, конкретні обставини справи, суд, реалізуючи принцип законності, справедливості та індивідуалізації покарання, з огляду на положення ч.2 ст.50 КК України, обираючи строк покарання, передбачений санкцією закону, за якими визнав Черепакіна М.О. винуватим, вважає за необхідне призначити останньому покарання у виді позбавлення волі у мінімальній межі, з позбавленням права обіймати певні посади в органах державної влади та місцевого самоврядування, органах державного управління та контролю, підприємствах та організаціях державної чи комунальної власності на строк 11 років.

Разом з тим, оскільки обвинуваченим був вчинений злочин з метою збагачення, в суду немає підстав для незастосування додаткового покарання у виді конфіскації

майна, яке передбачене санкцією ч.5 ст.111-1 КК України.

Відповідно до абз.5 ч.1 ст.55 КК України позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю як основне або додаткове покарання за вчинення кримінальних правопорушень проти основ національної безпеки України, передбачених статтями 111-1, 111-2 цього Кодексу, призначається на строк від десяти до п'ятнадцяти років.

Суд під час ухвалення рішення враховує правові висновки, викладені у постанові колегії Першої судової палати Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду від 22.05.2018 у справі №753/18479/16-к (провадження №51-520км18) та постанові колегії Другої судової палати Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду від 21.06.2022 у справі №171/869/21 (провадження №51-838км22) в частині можливості призначення покарання у виді позбавлення права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю, в тому числі і до осіб, які на час вчинення зазначеного кримінального правопорушення не займали офіційно певні посади та не займалися офіційно певною діяльністю, з огляду на положення, передбачені ст.55 КК України.

При цьому, з огляду на вчинення Черепакіним М.О. суспільно-небезпечного кримінального правопорушення у сфері злочинів проти основ Національної безпеки України, а також відсутність обставин, передбачених ст.66 КК України, що пом'якшують покарання та істотно знижують ступінь тяжкості вчиненого ним кримінального правопорушення, суд, при призначенні покарання останньому не вбачає підстав для застосування положень ст.69 чи ст.75 КК України.

На глибоке переконання суду, призначене покарання, яке необхідно відбувати реально, є виваженим, справедливим, необхідним і достатнім для виправлення й попередження вчинення як обвинуваченим, так і іншими особами, нових кримінальних правопорушень.

Враховуючи, що до Черепакіна М.О. застосовано додаткове покарання у виді конфіскації майна, суд вважає за необхідне, з метою забезпечення конфіскації майна, залишити діючим захід забезпечення кримінального провадження у виді арешту майна останнього, який було застосовано ухвалою слідчого судді Луцького міськрайонного суду Волинської області від 21.06.2024.

Строк відбуття покарання обвинуваченому необхідно рахувати з дня приведення вироку до виконання.

Ухвалою слідчого судді Луцького міськрайонного суду Волинської області від 21.06.2024 щодо Черепакіна М.О., в порядку ч.6 ст.193 КПК України, обрано запобіжний захід у вигляді тримання під вартою.

Вирішуючи питання про запобіжний захід щодо обвинуваченого Черепакіна М.О. суд вважає необхідним обраний обвинуваченому запобіжний захід у вигляді тримання під вартою залишити без змін до набрання вироком законної сили.

На підставі викладеного, керуючись ст.ст. 366-368, 371, 374, 376 Кримінального процесуального кодексу України, суд,

У Х В А Л И В

Черепакіна Миколу Олександровича визнати винуватим у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч.5 ст.111-1 КК України, та призначити йому покарання у виді позбавлення волі на строк 5 (п'ять) років з позбавленням права обіймати посади в органах державної влади та місцевого

самоврядування, органах державного управління та контролю, підприємствах та організаціях державної чи комунальної власності на строк 11 (одинадцять) років, з конфіскацією всього майна, яке є власністю Черепакіна М.О.

Строк відбування покарання **Черепакіну Миколі Олександровичу** рахувати з моменту приведення вироку до виконання, тобто з моменту його фактичного затримання.

Строк відбування покарання у виді позбавлення права обіймати посади в органах державної влади та місцевого самоврядування, органах державного управління та контролю, підприємствах та організаціях державної чи комунальної власності, обчислювати з моменту відбуття основного покарання.

Арешт, накладений ухвалою слідчого судді Луцького міськрайонного суду Волинської області від 21.06.2024 на транспортний засіб «HYUNDAI SANTA FE», д.н.з. BB4508EA, номер кузова KMHS81XDAU639948; рахунки: UA093052990000026204743687062, UA133052990000026200895616189, UA4430529902620286400926138662, відкриті в АТ КБ «ПриватБанк», UA933046650000026207530261597, відкриті в АТ «Ощадбанк», у зв'язку з необхідністю виконання додаткового покарання у виді конфіскації майна, залишити без змін.

Обраний в порядку ч.6 ст.193 КПК України щодо **Черепакіна Миколи Олександровича** запобіжний захід у вигляді тримання під вартою – залишити без змін.

На вирок може бути подана апеляційна скарга до Волинського апеляційного суду протягом тридцяти днів з дня його проголошення через Луцький міськрайонний суд Волинської області.

Вирок набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги, якщо таку скаргу не було подано.

У разі подання апеляційної скарги вирок, якщо його не скасовано, набирає законної сили після ухвалення рішення судом апеляційної інстанції.

Учасники судового провадження мають право отримати в суді копію вироку.

Копію вироку після проголошення негайно вручити захиснику обвинуваченого та прокурору.

Інформацію про ухвалений вирок, опублікувати у засобах масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження згідно з положеннями ст.297-5 КПК України та на офіційному веб-сайті суду.

Головуючий

